

POGLAVLJE 1

KAKAV JE OVO MESEC? NIJE NI BLISTAV NI SJAJAN NITI RUŠILAČKI srećan. Jeftino i neukusno se pretvara da se trudi, jadikuje i blista, ali odlučnost nema. Ovaj mesec nema snage da privuče mesoždere preko srećnog noćnog neba i odvede ih do zanosa u klanju i rasporivanju. Umesto toga, ovaj mesec stidljivo treperi kroz blistavo čisti prozor na ženu koja se srećna i zadovoljna smestila na ivicu kauča i govori o cveću, koktel-posluženju i Parizu.

Parizu?

Da, sa ozbiljnim i okruglim licem, govori o Parizu otegnutim i sladunjavim glasom. Govori o Parizu. Ponovo.

Kakav bi ovo mesec mogao biti, sa skoro izmučenim osmehom i neukusnom čipkom po ivicama? Slabašno udara po prozoru, ali ne može da se probije unutra pored mučno sladunjavog cvrkutanja. Kakav bi Mračni osvetnik mogao da sedi na drugoj strani sobe kao naš jadni Dezorijentisani Dekster, pretvarajući se da sluša dok je potpuno odsutno sedeo na stolici.

Ovaj mesec je sigurno medeni mesec – koji je razvijao svoj bračni plakat preko tame u dnevnoj sobi dajući svima znak da se okupe, pozivajući na juriš, još jednom u crkvu, dragi prijatelji – jer se Dekster od Dubokih Dolina ženi. Zakaćio se za kola puna radosti koja je vukla predivna Rita, koja je, ispostavilo se, gajila dugogodišnju strast prema Parizu.

Oženjen, na medenom mesecu u Parizu... Da li ove reči zaista pripadaju istoj rečenici i da li je moguće da se odnose na našeg Fantoma Derikožu?

Da li stvarno možemo da vidimo iznenada razboritog koljača sa glupavim osmehom ispred oltara prave crkve, u fraku i sa kravatom u stilu Freda Astera, kako stavlja prsten na prst u beloj rukavici dok okupljeni gosti šmrču i keze se. Možemo li videti Demonskog Dekstera u svilenom štraftastom šortsu kako blene u Ajfelovu kulu i na brzinu ispija kafu s mlekom pored Trijumfalne kapije. Drži se za ruke i vrtoglavo se okreće pored Sene prazno buljeći u svaku sjajnu dranguliju u Luvru?

Naravno, mogao bih da krenem na hodočašće u Ru Morg, sveto mesto serijskih koljača.

Ali, hajde da se bar malo uozbiljimo na trenutak. Dekster u Parizu? Kao prvo, da li je Amerikancima i dalje dozvoljeno da uđu u Francusku? I kao poslednje, Dekster u Parizu? Na medenom mesecu? Kako bi neko sa Deksterovim ponoćnim ubeđenjima uopšte mogao da razmišlja o tako običnim stvarima? Kako bi neko ko seks smatra zanimljivim koliko i izračunavanje finansijskog deficita mogao da stupi u brak? Ukratko, kako bi, za ime svega bezbožnog, mračnog i ubojitog, Dekster zaista mogao to da uradi?

Sva pitanja su divna i vrlo razumna. Istina, i pomalo teška, čak i za mene. Ipak, evo me ovde, izdržavam kinesko vodeno mučenje Ritinih očekivanja i pitam se kako Dekster sve to može da podnese.

U redu. Dekster može sve to da podnese jer mora, delimično i zbog toga da bi održao, čak i poboljšao svoje neophodno prerušavanje, koje sprečava ceo svet da vidi njegovo pravo lice, koje, najblaže rečeno, ne biste voleli da vidite s druge strane stola kad su svetla ugašena – posebno ako se na stolu nalazi i nekoliko komada srebrnine. I normalno, potrebno je mnogo napornog rada kako bi se zasigurno prikrila činjenica da Dekstera uvek vodi Mračni Putnik, baršunasti i šaputavi glas sa senovitog zadnjeg sedišta

koji se povremeno premesti napred, sedne za volan i vodi nas do Tematskog parka nezamislivog. Nikad ne bi dozvolio ovcama da vide Dekstera kao vuka u stadu.

Tako smo radili, Putnik i ja, naporno smo radili na našem prerusavanju. Poslednjih nekoliko godina nosimo masku Zaljubljenog Dekstera, koga smo stvorili da bismo svetu pokazali njegovo radošno i, iznad svega, normalno lice. U ovoj privlačnoj predstavi Rita glumi Devojkju, što je u mnogo čemu savršena postavka pošto je za seks nezainteresovana koliko i ja, a ipak je žudela za društvom uviđavnog džentlmena. A Dekster je zaista uviđavan, ali ne prema ljudima, romantici, ljubavi i ostalim glupostima. Ne. Dekster je uviđao samo smrtonosno iskeženi ishod – kako da pronađe nedvosmisleno zaslužne među mnogobrojnim majamskim kandidatima za konačne mračne izbore za Deksterovu skromnu kuću slavnih.

Ovo vam ne daje neograničenu garanciju da je Dekster šarmanтно društvo; šarm se stiče dugogodišnjim vežbanjem i čist je veštački proizvod velike laboratorijske umešnosti. Nažalost, izgleda da jadna Rita – skrhana užasnim neuspelim prvim brakom punim nasilja – ne može da spozna razliku između margarina i putera.

Sve je bilo potaman. Dve godine su Dekster i Rita utirali sebi sjajan put kroz majamsku društvenu scenu, svuda su ih viđali i divili im se. Ali niz događaja koji bi mogli izazvati sumnjičavost kod upućenijeg posmatrača, doveli su do neočekivane Deksterove i Ritine veridbe. I što sam više razmišljao o tome kako da umaknem ovoj besmislenoj sudbini, sve više sam shvatao da je to sledeći logičan korak u evoluciji mog prerusavanja. Oženjeni Dekster – Dekster sa dva već postojeća deteta! – kao da je još nekoliko koraka dalje od pravog Dekstera. Kvantni skok napred, na novi nivo ljudske kamuflaže.

A tu su još i dva deteta.

Možda izgleda neobično da bi neko, čija je jedina strast seciranje ljudi, mogao zaista da uživa u Ritinoj deci, ali uživa. Uživam. Zamislite, oči mi se ne orose suzama kad pomislim na izgubljeni

zub pošto bi to podrazumevalo da sam sposoban da nešto osećam, a ja sam sasvim srećan što nemam takvu mutaciju. Sve u svemu, deca su mi mnogo zanimljivija od njihovih matoraca. Posebno se iznerviram zbog onih koji im nanose bol. Zapravo, povremeno tragam za njima. Kad pronađem takve grabljivce i kad se uverim da su uradili ono što rade, postaram se da ih onesposobim da to ponovo urade – i to srećnom rukom, koja nije okaljana savešću.

Zbog toga je činjenica da Rita ima dvoje dece iz pogubnog prvog braka bila daleko od odvratnog, naročito kada je postalo očigledno da im je potrebna posebna Deksterova roditeljska ruka, koja bi njihove mračne putnike žutokljunce bezbedno vezala na udobno mračno automobilsko sedište sve dok ne nauče da voze. Verovatno su se Kodi i Astor zbog emocionalne ili čak i fizičke štete koju im je naneo njihov biološki otac, inače narkoman, okrenuli Mračnoj strani kao i ja. Sada treba sa budu moja deca i zakonski i duhovno, što je bilo sasvim dovoljno da me natera da pomislim da nas kroz život, ipak, vodi neka svrha.

Dakle, bilo je nekoliko dobrih razloga da Dekster trpi sve ovo – ali Pariz? Ne znam odakle je potekla ideja da je Pariz romantičan. Da li je još neko osim Francuza i Lorensa Velka ikada pomislio da je harmonika seksi? Zar do sada nije svima postalo jasno da ne vole da im dolazimo u goste – i još uporno zahtevaju da govore francuski?

Riti je verovatno mozak isprao neki stari film, neki sa drskom i odvažnom plavušom i romantičnim tamnokosim muškarcem koji se jure oko Ajfelove kule i smeju se neobičnom neprijateljstvu prljavog čoveka sa beretkom koji puši *goloaz* cigarete dok se čuju tonovi moderne muzike. Ili je možda jednom čula ploču Žaka Brela i shvatila da joj je dirnula dušu. Ko zna? Neko je Riti u oštroomni mozak duboko usadio ideju da je Pariz glavni grad prefinjene romantike – takva zamisao mogla je da se odstranjeni samo ozbiljnim operativnim zahvatom.

Povrh beskrajnih rasprava o piletini i ribi, o vinu i barovima koji prodaju alkohol na točenje, počeo je da se pojavljuje niz monologa koji su izražavali bolesnu opsjednutost Parizom. Naravno mogli smo da priuštimo celu nedelju i imali bismo sasvim dovoljno vremena da vidimo Botaničku baštu i Luvr – kao i nešto od Molijera u Francuskoj komediji. Morao sam da se divim dubini njenog istraživanja. Što se mene tiče, moje interesovanje za Pariz davno je potpuno izbledelo i to kad sam saznao da je u Francuskoj.

Na našu sreću, odmereni ulazak Kodija i Astora spasio me je neophodne potrage za pristojnim izrazima kojima bih joj sve to saopštio. Nisu jurnuli u sobu sa uperenim puškama – što bi bilo svojstveno deci od sedam i deset godina. Kao što sam napomenuo, ošteti ih je njihov biološki otac – zbog toga nikad niste mogli da ih vidite da dolaze ili odlaze – njihov ulazak u sobu ličio je na osmozu. U jednom trenutku nigde ih ne vidite da bi samo malo kasnije tiho stajali pored vas i čekali da ih primetite.

„Hoćemo da šutiramo konzervu sa Deksterom“, rekla je Astora. Bila je glasnogovornik za oboje jer Kodi nikad nije prozborio više od četiri reči dnevno. Daleko od toga da je bio glup. Jednostavno je više voleo da ne progovara. Gledao me je i samo klimao glavom.

„O“, počela je Rita prekinuvši svoja razmišljanja o zemlji koja je iznedrila Rusoa, Kandida i Džerija Luisa, „dobro, zašto ne biste...“

„Hoćemo da šutiramo konzervu sa Deksterom“, dodala je Astora, a Kodi je samo *glasno* klimnuo.

Rita se namrštila. „Pretpostavljam da je trebalo ranije da porazgovaramo o tome, ali zar ne misliš da bi Kodi i Astora – mislim, zar ne bi trebalo da počnu da te oslovljavaju drugačije, ne znam – kako samo Dekster? Izgleda kao da...“

„Kako bi bilo *mon papere?*“, pitao sam. „Ili *Monsieur le Comte?*“

„Kako bi bilo da nema šanse?“, promrmljala je Astora.

„Samo sam mislila...“, rekla je Rita.

„Dekster je sasvim u redu“, rekao sam. „Navikli su.“

„Izgleda kao da te ne poštuju“, rekla je.

Pogledao sam Astor. „Pokaži majci da možeš da izgovoriš Dekster s poštovanjem“, rekao sam joj.

Zakolutala je očima. „Moolim te“, rekla je.

Osmehnuo sam se Riti. „Vidiš? Ima samo deset godina i sve može da iskaže s poštovanjem.“

„Da, ali...“, počela je Rita.

„U redu je. Dobri su“, rekao sam. „Ali, Pariz...“

„Hajdemo napolje“, oglasio se Kodi. Pogledao sam ga iznenađeno. Šest slogova – za njega čitav govor.

„U redu“, rekla je Rita. „Ako zaista misliš...“

„Skoro nikad ne mislim“, uzvratio sam. „To ometa mentalni proces.“

„To što si sad rekao nema smisla“, oglasila se Astor.

„I ne treba da ima smisla. Istina je“, rekao sam.

Kodi je odmahnuo glavom. „Šutiramo konzervu“, rekao je. I da mu ne bih ugušio razdraganu razgovorljivost, krenuo sam za njim u dvorište.